

— При мене ли си дошло? — пита.

— При тебе, старче. Праща ме дѣдо Господь.

И разправило ангелчето всичко, що му заржчалъ дѣдо Господь.

Съмнало се. Тича старецътъ и разправя на по-старитѣ люде отъ селото:

— Такава и такава вестъ ни прати дѣдо Господь.

Зарадвали се селенитѣ, намѣрили изворчето, направили му капакъ и всѣка жена, която наливала вода, пакъ го захлупвала. Така вървѣло години — години наредъ. Но случило се, че въ селото имало една невѣста, много устата. Ако свекърва ѝ каже една дума, тя десетъ ще ѝ отвърне. Една вечеръ, като тръгнала за извора, скарала се съ свекърва си, но — като излѣзла отъ вратичката, дошло ѝ на ума, че не ѝ надумала хубаво. Щѣла да се върне, но си рекла: „Да ида да налѣя вода, че тогава“. Бързала, бързала, отишла на извора, налѣла вода на-две на-три и хукнала къмъ кѣщи, да не забрави думитѣ, що се канѣла да каже на свекърва си. Въ бързината забравила да затвори извора.

Когато на сутринята отишли женитѣ за вода — що да видятъ? Полето — цѣло

залъно и до извора не може да се отиде. Гледали, гледали, па взели, че си налѣли вода отъ края и си отишли по домоветѣ. Питали, търсили, коя е тая, дето е оставила незатворенъ извора. Намѣрили я, но що да ѝ сторятъ? — Не можело да се поправи станалото. Отъ този день водата все повече и повече текла, и езерото ставало все по-голѣмо и по-голѣмо.

Горката невѣста се много засрамила отъ постѣпката си. Станала кротка, боязлива, и една сутринъ видѣли, какъ се хвърлила отъ брѣга въ езерото. Дигнала се буря. На три пѣти се помжчили вълнитѣ да я изхвърлятъ на брѣга, докле е още жива, но били безсилни, защото невѣстата не искала да живѣе повече между хората.

Вечеръ, когато луната изгрѣе надъ Охридъ и езерото спокойно задрѣме, околнитѣ рибари дочуватъ откъмъ дъното на езерото плачъ на жена. Невѣстата плаче и разравя презъ тихитѣ вечери за грѣха, който нѣкога, безъ да иска, извършила. А ангелчето отгоре ѝ се усмихва.

— Не плачи, — ѝ вика то; — ако не бѣше ти, нѣмаше кжде Божиитѣ звездички да се оглеждатъ презъ топлитѣ лѣтни ноши.

КУЧЕТО НА БРИСКЕ

отъ

Шарль Нодие

преведе

Лилия Ангелова

Въ лионската гора, къмъ колибата на Гупиера, близо до единъ голѣмъ кладенецъ съ чешма, която принадлежи на параклиса Сенъ-Матюрень, живѣеше единъ добродушенъ човѣчецъ, по занаятъ дърваръ, който се казваше Бриске, или по прекоръ „Цепачътъ съ голѣмата брадва“ и който живѣеше бедно отъ продажба на дърва съ жена си, която се казваше Брискета.

Дѣдо Господь имъ бѣ далъ две хубави малки деца. Едно момченце на седемъ години, което бѣше чернооко и се казваше Бискотень, и едно русо момиченце на шестъ години, което се наричаше Бискотина.

Освенъ това, тѣ имаха едно трѣтлесто куче съ кждравъ косъмъ, цѣлото черно, само на муцуната имаше петно съ огненъ цвѣтъ; това куче бѣше най-до-